

en stor Velsignelse, mener jeg, at Lovgivningsmagten bør aabne Adgang til, at denne Velsignelse tilføres Folkekirken.

Men jeg ønsker netop, at Sagen skal ses under dette Synspunkt, at det er en Velsignelse, en aandelig Berigelse, der skal tilføres Folkekirken ved de Mænds Gerning, der kunde tænkes at ville indtræde i Præstegerningen, og som Menigheden dertil vilde kalde, uden at de havde den teologiske Uddannelse. Hvis ærede Medlemmer vil se efter, hvad der er skrevet eller sagt om denne Sag i det store kirkelige Udvalg, der gik forud for den første Menighedsraadslov, Udvalget af 1903, vil De lægge Mærke til, at det Forslag, som Udvalget stillede, var omgærdet med en hel Række Kauteler. Paa det allerstærkeste udtrykte Udvalget den Tanke, at det kun skulde være i ganske særlige Tilfælde, og naar Biskoppen med særligt Eftertryk turde anbefale en saadan Mand til Præstegerningen. Der var ogsaa andre Bestemmelser, der paa ganske tydelig Maade udpegede, at det skulde være noget ekstraordinært. Jeg tror, jeg tør sige, at det var det kirkelige Udvalgs Tanke for det store Flertals Vedkommende, ja, det var maaske endog hele Udvalgets Tanke. Den Mand, der forelagde Sagen i det kirkelige Udvalg af 1903, Højskoleforstander, Professor Schrøder, gjorde udtrykkelig opmærksom paa i sin Forelæggelsestale, at det, man tilsigtede fra det kirkelige Udvalgs Side, idet man foreslog en Undtagelsesadgang til Præsteembeder for Mænd, der ikke havde taget teologisk Embedseksamen, var ikke at aabne en nemmere Vej til at indgaa i Præsteembeder. Senere under Debattens Forløb forklarede han det saaledes, at han tænkte paa Mennesker, som havde en saadan særlig Kvalifikation, at de i Øjeblikket kunde tilføre Folkekirken en ganske særlig Kraft eller havde ganske særlige Betingelser for at kunne løse et Spørgsmaal, der i Øjeblikket brændte i Folkekirkens Liv, og derfor mente han, at der burde være Adgang til, at de kunde komme ind. Biskop Rørdam, Udvalgets Formand, som var ganske enig i den Grundbetragtning, udtrykte Sagen saaledes, at det ikke var Meningen, at „dagligdags Mennesker, om jeg saa maa sige“ — saaledes sagde han —, skulde indgaa i Præstegerningen, naar de havde bestaaet en Form for Modenhedsprøve, som skulde aflægges for Biskoppen. Det var altsaa efter hans Skøn ikke dagligdags Mennesker, men Mennesker med ganske særlige Kvalifikationer.

Efter dette Princip, som jeg for mit Vedkommende vedkender mig, har jeg for- søgt at bygge Lovforslaget op, og dertil

sigter de Ændringer, der foreslaas indført i Loven i Forhold til den nugældende Lov af 1922, og da først og fremmest den Ændring, der er indført i Lovforslagets § 2. Medens det i den nugældende Lov hed saaledes: „Ikke akademisk uddannede Mænd, der gennem deres Arbejde til Kirkens og Menighedens Tarv har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerningen“, har jeg tilladt mig at foreslaa følgende Vending: „Ikke akademisk uddannede Mænd, naar vedkommende Biskop finder, at de gennem deres Arbejde til Kirkens og Menighedens Tarv i fremtrædende Grad har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerningen, og at Ansættelse vil være til Gavn for den paagældende Menighed.“ Der paatænkes altsaa ogsaa et bestemt Hensyn til den bestemte Menighed. Det var der allerede taget Hensyn til i Loven af 1920, men denne Bestemmelse blev ikke optaget i Loven af 1922. Jeg mener imidlertid, at den bør optages, fordi det netop bør være en Betingelse, at denne eller hin Menighed vilde føle sig lykkelig og vel betjent ved at faa en ganske bestemt Mand, der ikke opfylder de sædvanlige Betingelser for at indgaa i Præstegerningen, til sin Præst. Det skulde være Udtryk for en saadan Udvælgelse, hvori der ligger en Tilidsærklæring af ret betydelig Art til den Mand, der skal indgaa i denne Gerning. Det forekommer mig, at det ogsaa for de saakaldte Lægmandspræster maatte være af stor Værdi, at en saadan Tillidsærklæring kom til at foreligge. Den foreligger jo ogsaa i dette, at de vælges ved en Afstemning med kvalificeret Majoritet i Menigheden, men det vilde være rimeligt og rigtigt, om ogsaa Biskoppen havde et vist Skøn over, hvorvidt den Mand passede paa det Sted og vilde blive til Velsignelse for den paagældende Menighed. Præstegerningen er jo ikke forskelsløs, den kan ikke gøres ens med de samme Betingelser for at lykkes i en hvilken som helst Egn af Landet. Der er Forskel paa Københavns Præstegerning og paa Landsbypræstegerning, der er ogsaa Forskel paa Præstegerningen i en Købstad og i en Landsby, og Egnens aandelige Præg vil gøre det naturligt, at man til det bestemte Sted søger en bestemt Mand, der passer til den Egn og den Menigheds Forhold, og det skulde Biskoppen skønne over. Men Hovedsagen i den nye Bestemmelse i § 2 er, at man her foreslaar, at det skal være „i fremtrædende Grad“, disse Mænd har vist sig i Besiddelse af de Egenskaber, der kræves til Præstegerningen. Det skal netop ikke være det, Biskop Rørdam kaldte dagligdags